

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/50/2026
Identifikačné číslo spisu:	1124011635
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Krč-Šebera
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1124011635.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a členov senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného J. G. Z. , pre zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2, písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 18. augusta 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného J. G. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2024, sp. zn. 3To/116/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. G. Z. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I (ďalej tiež „okresný súd“) z 3. júla 2024, sp. zn. 14T/23/2024 bol obvinený J. G. Z. (ďalej tiež „dovolateľ“ alebo „obvinený“) uznaný za vinného zo zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

- dňa 13.11.2023 v čase okolo 18:30 hod. po prilete leteckej linky A3874 z Atén z Grécka na Letisko Milana Rastislava Štefánika v Bratislave vystúpil z lietadla s ďalšími tromi osobami vydávajúcí sa za rodinu, ktorým bola následne vykonaná pobytová kontrola príslušníkmi Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Bratislava - letisko, pri ktorej obvinený predložil štyri biometrické cestovné pasy Bulharskej republiky vydané na mená, E. U. P., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko, pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX, N. S. U., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko, cestovný pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX, E. G. U., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko cestovný pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX a E. T. U., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko, cestovný pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX, pričom však pri uvedenej kontrole cestovných dokladov vzniklo dôvodné podozrenie, že ide o pozmenené biometrické cestovné pasy, bolo vykonané odbornotechnické skúmanie predložených biometrických cestovných pasov a po odbornom posúdení zistené, že na vyššie špecifikovaných cestovných pasoch bola vymenená pravá strana s osobnými údajmi ako aj posledná strana za sporný list vykazujúci rozdiely v porovnaní s originálnym cestovným pasom Bulharskej republiky, čiže si obvinený od osoby meno Q. z Istanbulu v Turecku, vopred zaobstaral falošný cestovný doklad pre seba ako i

d ďalšie tri osoby predstierajúc, že sú rodinou a tým im umožnil prekročenie štátnej hranice Slovenska, pričom po ďalšom preverovaní týchto osôb bolo zistené, že sa jedná o osoby sýrskeho pôvodu a to konkrétne Z. J., nar. XX.XX.XXXX, J. G. K., nar. XX.XX.XXXX a G. G. K., nar. XX.XX.XXXX, ktorí sa nevedeli preukázať príslušnými povoleniami ani platnými vízami, ktoré by umožňovali osobám zotrvanie na území Slovenskej republiky, pričom obvinený takto konal na základe predchádzajúcej dohody za finančnú výhodu vo výške najmenej 2.500,- Eur.

Okresný súd za tento trestný čin uložil obvinenému podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona uložil trest vyhostenia na dobu 3 roky.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 8. októbra 2024, sp. zn. 3To/116/2024, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uznal obvineného za vinného zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

-dňa 13.11.2023 v čase okolo 18:30 hod. po prilete leteckej linky A3874 z Atén z Grécka na Letisko Milana Rastislava Štefánika v Bratislave vystúpili z lietadla s ďalšími tromi osobami vydávajúc sa za rodinu, ktorým bola následne vykonaná pobytová kontrola príslušníkmi Oddelenia Hraničnej kontroly Policajného zboru Bratislava - letisko, pri ktorej obvinený predložil štyri biometrické cestovné pasy Bulharskej republiky vydané na mená E. U. P., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko, pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX, N. S. U., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko, cestovný pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX, E. G. U., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko, cestovný pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX a E. T. U., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Bulharsko, cestovný pas Bulharskej republiky číslo XXXXXXXXXX, pričom však pri uvedenej kontrole cestovných dokladov vzniklo dôvodné podozrenie, že ide o pozmenené biometrické cestovné pasy, bolo vykonané odbornotechnické skúmanie predložených biometrických cestovných pasov a po odbornom posúdení zistené, že na vyššie špecifikovaných cestovných pasoch bola vymenená pravá strana s osobnými údajmi ako aj posledná strana za sporný list vykazujúci rozdiely v porovnaní s originálnym cestovným pasom Bulharskej republiky, čiže si obvinený pre seba ako i ďalšie tri osoby od nestotožnenej osoby vopred zaobstaral falošný cestovný doklad pre seba ako i ďalšie tri osoby predstierajúc, že sú rodinou a tým im umožnil prekročenie štátnej hranice Slovenska, pričom po ďalšom preverovaní týchto osôb bolo zistené, že sa jedná osoby sýrskeho pôvodu a to konkrétne Z. J., nar. XX.XX.XXXX, J. G. K., nar. XX.XX.XXX a G. G. K., nar. XX.XX.XXXX, ktoré sa nevedeli preukázať príslušnými povoleniami ani platnými vízami, ktoré by umožňovali osobám zotrvanie na území Slovenskej republiky, pričom obvinený takto konal na základe predchádzajúcej dohody za finančnú výhodu vo výške najmenej 2.500,- Eur.

Krajský súd za to uložil obvinenému podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody ho krajský súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona krajský súd uložil obvinenému trest vyhostenia na dobu 3 roky.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Maroša Piľa, MPA, vo svoj prospech dovolanie, z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, t. j. že proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci malo byť neprípustné.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu obhajca nachádza v tom, že na podklade „neštandardného reagovania“ obvineného sa domnieva, že má byť dané „dôvodné podozrenie“ zo

zmenšenej pričetnosti obvineného, pričom v základnom konaní nedošlo ku skúmaniu psychického stavu obvineného. Na podporu svojej argumentácie o možnej zmenšenej pričetnosti obvineného, obhajca poukázal na výpovede obvineného v základnom trestnom konaní, z ktorých možno vypožorovať „chaotickú dejovú líniu, nesúrodosť“ výpovedí obvineného. Ďalej aj s poukazom na rozhovor obhajcu s obvineným uskutočnený prostredníctvom tlmočníka pred podaním dovolania, keď obvinený nevenoval pozornosť otázke dovolania, ale vracal sa k „jeho“ témam.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý považuje uvádzané dôvodné podozrenie o zmenšenej pričetnosti obvineného za neopodstatnené, keďže obvinený počas prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom prišiel do styku s orgánmi činnými v trestnom konaní, tlmočníkmi, osobami vo výkone väzby, ako aj sudcami, pričom nikto na údajné neštandardné správanie obvineného nepoukazoval. Prokurátor z uvedeného dôvodu navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Počas dovolacieho konania obvinený doručil dovolaciemu súdu podanie označené ako „Dovolanie - doplnenie informácií“ z 20. júla 2026 vrátane Potvrdenia Policajného veliteľstva Gréckej republiky, Generálneho policajného direktoriátu z mesta Attica, z ktorého má vyplývať, že obvinený spolupracoval pri zatknutí osôb podieľajúcich sa na ilegálnom prechode hraníc (Schengenu). Obhajca s poukazom na jeho domnienku, resp. jeho dôvodné podozrenie naďalej zotrval na odbornom posúdení psychického stavu obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd po predbežnom preskúmaní veci dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Primárne je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti už právoplatným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do ich právnej istoty a stability v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené len k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. V neposlednom rade dovolacie konanie má viacero charakteristických znakov, ktorými sa výrazne odlišuje od konania odvolacieho, keď napr. zákon v prípade dovolaní podaných obvinenými vyžaduje, aby pred podaním dovolania využili riadne opravné prostriedky (bližšie vid' § 372 ods. 1 Trestného poriadku) alebo zákon nepripúšťa otváranie určitého okruhu právnych otázok, ak boli už skôr známe a neboli namietané najneskôr v odvolacom konaní (bližšie vid' § 371 ods. 4 Trestného poriadku). Zároveň dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolací súd je taktiež viazaný vadami vytýkanými stranami konania s výnimkou väd v neprospech dovolateľa (§ 385 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane

pozri uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Podľa § 9 ods. 1 Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené,

- a) ak je trestné stíhanie premľané,
- b) ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný,
- c) ak ide o osobu, ktorá pre nedostatok veku nie je trestne zodpovedná,
- d) proti tomu, kto zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho,
- e) ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienene zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmiernu a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené,
- f) ak je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného a nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť, alebo
- g) ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

Pokiaľ obvinený prostredníctvom svojho obhajcu ako dôvod neprípustnosti trestného stíhania obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku namietal, že obhajca sa domnieva alebo má „dôvodné podozrenie“ o čiastočnej nepríčetnosti obvineného, tak dovolací súd konštatuje, že obvinený namietanou vadou (údajná čiastočná nepríčetnosť obvineného) sa pohybuje mimo ním namietaného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku], pretože ním namietaná chyba, nie je žiadnym z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania uvedených v § 9 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku. Zároveň dovolací súd dodáva, že dovolacie konanie ako mimoriadne opravné konanie proti už právoplatným rozhodnutiam, neslúži na revíziu skutkových zistení [vid' § 371 ods. 1 písm. i)], veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, R 57/2007-II] alebo preskúmavanie úplnosti zistenia skutku. V danom prípade nebola otázka duševného stavu obvineného v čase spáchania skutku v zmysle § 23 Trestného zákona skúmaná, pretože v základnom konaní neboli na to dané skutkové okolnosti, ktoré by túto otázku odôvodňovali. Zároveň je potrebné doplniť, že obhajoba prichádza s novou, objektívne nepreukázanou argumentáciou, ktorá vychádza z laickej úvahy obhajcu (vid' aj R 33/1968), pričom dovolanie, ktoré neslúži na revíziu skutkových zistení, nie je správnym právnym prostriedkom pre prípadnú nápravu. V neposlednom rade dovolací súd, odhliadnuc od laickej povahy a objektívne nepreukázanej argumentácie obhajcu dodáva, že „iba“ čiastočná nepríčetnosť obvineného, nie je okolnosťou vylučujúcou trestnú zodpovednosť páchatel'a trestného činu v zmysle § 23 Trestného zákona.

Vzhľadom na to, že obvinený objektívne nepreukázanou chybou, ktorú uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.